

CRISTINA ANDONE
IOANA CHICET-MACOVEICIUC
ADELA DAN • RALUCA FEHER
MIRUNA IOANI • ANDRA NISTOR
MELINDA DE ROSS • DANA SĂVUICĂ
VICTORIA SERMAN

Cum e să fii fată

Cuprins

CRISTINA ANDONE	
Pasărea fericirii	7
IOANA CHICET-MACOVEICIUC	
Nimic din ce e frumos și plin nu e simplu.....	23
ADELA DAN	
Femeia, praf și pulbere (de stele)	55
Sufăr, deci exist	63
RALUCA FEHER	
XX vs XY	85
MIRUNA IOANI	
Viața ca o cură de slăbire	117
ANDRA NISTOR	
Îți trebuie c**ie ca să fii o zână!.....	135
Fata din mansarda cu miros de cireșe	146
MELINDA DE ROSS	
Foc!	153
DANA SĂVUICĂ	
Femeia cu farmec	165
Dialog între mamă și fiică	179
VICTORIA SERMAN	
Anotimpurile Dianei	189

Redactor Diana Crupenschi

Corectură Andreea Popescu

Tehnoredactare Constantin Niță

Ilustrație copertă: Cristiana Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cum e să fii fată / Cristina Andone, Ioana Chicet-Macoveiciuc,

Adela Dan, ... – București : Univers Publishing House, 2017

ISBN 978-606-771-098-4

I. Andone, Cristina

II. Chicet-Macoveiciuc, Ioana

III. Dan, Adela

3-053.6-055.2

CRISTINA ANDONE

CRISTINA ANDONE, IOANA CHICET-MACOVEICIUC,
ADELA DAN, RALUCA FEHER, MIRUNA IOANI,
ANDRA NISTOR, MELINDA DE ROSS, DANA SÂVUICĂ,
VICTORIA SERMAN

CUM E SĂ FII FATĂ

© Editura Univers, 2017

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-771-098-4

Cristina Andone s-a născut în București, într-o zi cu un cifru greu de uitat: 7/6/76. Este scriitor, activist educațional și trainer de creativitate. Cărțile sale, *Povești din Pădurea Muzicală*, vândute în 120 000 de exemplare, își propun să îi familiarizeze pe copii cu muzica clasică. Astfel, poate că Bach nu va mai fi ruda mai săracă a lui Hornbach. Iar Chopin nu va mai suna a variantă de „shopping”, cu ultima consoană neglijent aspirată. Altfel, Cristina tocmai a terminat un roman despre cum să-ți dai demisia din publicitate, intitulat, cum altfel, *Plec*. Și are în lucru o carte despre ii. Colecția ei etnografică poate fi admirată atât în ilustrațiile din noua sa carte pentru copii, *Enescu și hora razelor de soare*, cât și în cadrul atelierelor de poveste organizate în București și în țară.

Pasărea fericirii

La început, pereții erau albi-albi. Dar, când Isa a făcut patru ani, în camera ei a apărut primul x de comoară, apoi încă unul, pentru ca în final fata mea să scrie lângă fiecare colț din casă: *aici*. Înainte de culcare, Isa își număra x-urile. Își aranja poneii și zânele. La sfârșit, apăsa pe butonul unei păsări de plastic până când jucăria, cu ultimele puteri ale baterilor, cânta de câteva ori: *Happy now? Happy now? Haaappyey noooou...*

În seara în care Alex s-a mutat de-acasă, Isa își aranja zânele și nu s-a sinchisit să-i spună la revedere.

– Tati se va întoarce, promit. OK? i-a zis Alex, din cadrul ușii.

– Nu, nu-i OK, a răspuns Isa. Îmi lipsește Rainbow Mist. Ultima zână din colecție.

– Vorbim, i-a spus Alex, evident pe pilot automat.

– Nu acum. Nu-i cel mai bun moment, a încheiat Isa discuția cu un citat.

Și s-a întors la pasărea de plastic. *Happy now? Happy now?*

Nici pentru mine nu era cel mai bun moment pentru o despărțire. La treizeci de ani eram, cum ar spune

Republicantă Bica, o fătmeie: *nici fătucă, nici femeie*. Prea Tânără ca să mă resemnez și prea experimentată ca să mai cred în povești. Dezbrăcasem uniforma viselor de fetișcană croite previzibil după tiparul dragoste-co-pil-carieră. Dar rochia de femeie coaptă îmi era prea largă și foșnea descurajantă a tristețe.

Ce face o fătmeie când se trezește singură? Eu mi-am cumpărat un toc vechi de fereastră albastră și o prea-frumoasă rochie de divorț. Mi-am editat profilul de Facebook din *married* în *please ask*. Am ieșit cu fetele în oraș și am micro-analizat căpcăunul care mă părăsiște, găsind cel puțin șapte scenarii pentru care se transformase din *Alex* în *ex*. Mi-am făcut planuri glorioase. Despre un bărbat care încă nu a aflat că există și că mă iubește. Despre un roman care nu știe că va fi scris. Am renunțat imediat la planuri, pentru că, nu-i aşa, nu mai eram o fată care să croșeteze vise. Apoi, când m-am aflat în fața primului meu weekend de singurătate fără artificii, m-am întins în pat și nu m-am ridicat timp de aproape două zile. Visam că dorm și că voi mai dormi ani și ani. Voi dormi și voi aștepta. Voi dormi fără cântece de leagăn, fără leagăn, fără cântec, fără vise.

Când m-am trezit, am sunat-o mai întâi pe mama (*Copiii sunt bine, totul e în regulă*) și imediat pe agenta recomandată de o prietenă ca fiind *obositor de eficientă*.

– E greu, s-a plâns aceasta la prima noastră întâlnire, privind când spre mine, când spre semnele de comori de pe pereți.

La rândul meu, îmi era greu să-mi iau ochii de la alunițele care formau o Ursă Mare pe obrazul ei stâng, aşa că nu am răspuns imediat. În schimb, Isa era bucurioasă de conversație și foarte flatată de vizita pe care, în mod evident, o considera de curtoazie:

– Spune-i de camera mea! Spune-i ca avem multe comori nedescoperite! Spune-i, mamă!

Apoi a adăugat demn:

– Nu vorbesc cu străinii...

Agenta și-a scărpinit cu grație alunița din vârful Ursei Mari cu același gest cu care mătușa mea își bea ceaiul: cu degetul mic îndepărtat și cu celelalte răsfirate în aer ca și când abia s-ar fi ridicat de la harpă. Apoi, într-un elan de afecțiune care m-a îngrijorat, s-a aplecat spre Isa:

– Iubita de ea! Cum se cheamă căluțul tău, păpușico?

– Mamă, spune-i acestei femei că nu-mi plac păpușile. Spune-i că astăzi un ponei, nu un cal. și mai spune-i că știu să număr până la o sută. Fața ei are cinci alunițe simple și trei păroase.

– Sunt atât de dulci la vîrstă asta, nu-i aşa? a zis agența în timp ce se ridică să plece. Trebuie să vă fie tare greu singură, cu doi îngerași atât de mici... Apropo, aveți canalizare sau fosă septică?

* * *

Aveam canalizare. și 245 de metri pătrați de spațiu util. O bucătărie complet utilată. Trei dormitoare, trei băi (două complete, una de serviciu), două zone de

Respo depozitare, o grădină de 150 de metri pătrați cu un lac artificial de trei metri pătrați, o terasă de 16 metri și un garaj cu rafturi.

Textul cu care a venit agenta era un prefabricat imobiliar: „Nu pierdeți această vilă confortabilă de 250 de metri pătrați, așezată atât de convenabil în zona Hipodromului. Veți adora terasa spațioasă care dă în grădina matură – 100 de metri pătrați de gazon, tei și ierburi perene. Înăuntru veți găsi o bucătărie renovată, trei băi încăpătoare și trei camere de dimensiuni cu adevarat generoase. Grăbiți-vă să faceți mutarea vieții!“

Contra-propunerea mea avea doar un rând: *Casa noastră e mai frumoasă ca a voastră.*

– Aș vrea ca această schiță a Isei să însoțească textul, în locul pozei standard cu vila de vis între tuia și magnolii, i-am spus agentei, dându-i un desen cu o casă roz, niște trandafiri zgârie-nori și un petic de iarba multicoloră. Soarele era într-un colț, un mic triunghi galben cu un zâmbet tremurat.

– Vreți sau nu vreți să vindeți această casă? m-a întrebat agenta cu dezaprobară maternă. Of, îmi dau seama că vă e greu! Până la urmă, aici a fost cuibul unde s-au născut copiii, unde ati fost fericiți ca familie. Dar să nu vă uitați înapoi, dragă doamnă! Dânsul bea, nu? Soțul...

– Nu.

Agenta a tăcut o clipă.

– Ei, nu-i nimic, se mai întâmplă. Sunteți Tânără și frumoasă, în curând veți găsi un bărbat care o să vă

iubească nebunește. Care o să vă facă fericită cu adevarat. Totuși, ar trebui să mai punеți niște cărniță pe ici, pe colo. Un bărbat trebuie să vadă o femeie, nu să și-o imagineze.

– Spre deosebire de casă, eu nu sunt pe piață. Sunt foarte bine singură, i-am răspuns, sperând ca toată această discuție de peștiore să se încheie cât mai repede.

– Nu vorbiți aşa! Nu puteți sta singură cincizeci de ani! Nimeni nu vrea să rămână singur. Copiii cresc și se duc pe drumul lor. Nu faceți ca mine greșeala de a vă sacrifica, de a vă închide viața! a zis agenta și a făcut un gest dramatic către grădina unde Isa se juca în tacere de ceva vreme.

– Isicuță, ce faci tu acolo? Unde e Ioanid?

– Sunt bine, mamă! Nu-l vezi pe Ioani pentru că e în tufișuri. Ne jucăm de-a locomotiva Thomas. Ioanid s-a urcat pe gard și apoi l-am deraiat. Dar uite-l! Ar fi trebuit să rămâi în tufiș și să mă aștepți să vin să te repar, Thomas! Trenurile nu se pun singure pe şine după ce deraiază!

* * *

După prima lună, eram deja depășită de jocul de-a vândutul casei. Dar cel de-al șaptelea vizitator a pus întrebările corecte și a părut mulțumit de răspunsuri. Iar Isa a fost încântată să fie ghidul unui om surâzător, cu părul alb și ochi albaștri. De la început i-a arătat colecția ei de zâne și l-a întrebat, precaută, dacă l-a văzut vreodată pe Moș Crăciun.

Respect pe Nu, din păcate! Dar am sperat să ajung cel puțin ajutorul Moșului. Tu ce vrei să te faci când vei fi mare? a întrebat-o NeMoș Crăciunul și i-a dat înapoi zâna albastră.

Isa a aranjat-o pe covor, lângă celelalte zâne-curcubeu, și a răspuns ca și când viitorul ar fi două străzi mai încolo:

– Eu o să fiu muzician, iar Ioanid gunoier. De fapt, când eram mică, voiam să fiu *mărar*. Să mă urc în meri, să caut cele mai bune mere, să i le păstreze lui Ioani pe cele mai mici, să vând restul. Dar iarna nu sunt mere. Și aşa m-am gândit la muzică. Muzica nu se termină niciodată, nu? Și nici gunoiul. Sper că nu, pentru că lui Ioani chiar îi place foarte mult camionul acela mare cu lumini și luminițe...

– O, e un înger, un înger, a zis agenta înăbușindu-și un căscat cu degetele-i plinuțe. Haideți să vedem casa, bine? Timpu-i scurt și viața-i și mai scurtă, cum se zice. Vrei să fii ghidul nostru, dulceață? a întrebat-o pe Isa.

Sus, agenta a deschis ușa dormitorului meu și i-a făcut cu ochiul NeMoșului în timp ce-l îndemna să intre. Isa s-a dus direct la șifonier și a început să-mi vânture rochiile. I-am dat o eșarfă lungă, transparentă, și am lăsat-o să se joace cu ea în oglindă.

– O să avem pace timp de cel puțin trei minute, am spus și l-am întrebat pe NeMoș Crăciunul dacă voia să-i arăt ceva în mod special.

La aceasta, agenta a intrat brusc în alertă, de parcă rostisem un semnal de vânătoare: *raporte!* S-a precipitat

către ferestre, le-a deschis și le-a închis de două ori, scuturând în drum petalele a doi trandafiri albi.

– Uitați-vă numai la calitatea tâmplăriei! Lemn adevărat, natur! Stejar! a zis ea și a ciocănit ca să obțină un *sunet natur*.

– De fapt, mă uitam la picturi. Aveți de gând să le lăsați aici, cu mobila? m-a întrebat NeMoșul apăsându-și arătătorul pe pânza tabloului meu cu fluturi.

– Nu. Picturile, cărțile și copiii nu sunt de vânzare, i-am spus și m-am oprit, îngrozită de râsetele ascuțite pe care agenta a început să le moduleze în crescendo, aducând la viață cele două găini brodate de pe cămașa ei. Puica din partea stângă se scutura cel mai tare și își aprobia capul de unul dintre nasturi ca și când ar fi ciugulit un bob vechi de mazăre.

* * *

– Unde-ți sunt păpușile, fata mea? a întrebat-o NeMoșul pe Isa când am ajuns în camera ei.

Nu era nici o păpușă. Toate fuseseră dezmembrate, cu ochii scoși și buclele tăiate. *Pentru că toate Barbie sunt rele*, spunea Isa. *Cu părul și ochii și rochiile lor!* Păpușile erau blonde, cu părul umflat și rochii roz, de tul.

La ferestre rămăseseră două ghivece vechi umplute cu argilă și pietriș. Ziua în care Isa promise ghivecele a fost numită *Vinerea orhideelor pierdute*. Singurul covor din cameră inspirase *Dimineața în care nu vom zbura*. În timp ce masa pătată cu afine, ciocolată și

Respectivă devenise faimoasă pentru *Duminica în care toate culorile au gust bun*.

– Camera copiilor e spațioasă, luminoasă și confortabilă. După cum vedeți, a fost creată o atmosferă plăcută și jucăușă, fără excese riscante. Paturile sunt noi. Copiii au doi și patru ani, dar cel mic doarme cu mama în cealaltă cameră, așa că un pat e, practic, neatins. Mobila e italienească, pe comandă; garanție pe viață, vă spun! Remarcați designul discret, inspirat din romantismul vechilor case englezești. Pe scurt, o cameră perfectă pentru timpul magic al copilăriei. O insulă de liniște și de bun gust. Pur și simplu *prețioasă*.

Cu acest ultim cuvânt, agenția a devenit cea mai bună prietena a Isei. În acea noapte, copila mea a mai desenat pe pereți trei semne de comoară.

* * *

După ce NeMoșul a plecat, am luat-o pe Isa în patul meu să-i spun o poveste despre noua noastră casă. Ioanid era deja somnoros, dar insistă să ridice un turn de perne pe covor.

– Zânele ne-au construit o mansardă, Isicuță. Mult mai mică decât casa asta. (*OK, îmi place asta!!*) Vom dormi împreună în aceeași cameră frumoasă, ca puții de urs cu mama lor când e iarnă și totul e înghețat. Înăuntru va fi cald și vom avea tot ce ne vom dori... (*O să mai am patul meu, nu? Da, Isicuță, vom lua patul tău, dacă vrei... Vreau.*) Vom avea un leagăn alb în mijloc și un hamac cu perne de mătase într-un colț.

(*Hamacul poate să fie al tău, mami!*). Noaptea vom vedea stele căzătoare prin ferestrele din acoperiș.

– Dar cum o să ne jucăm de v-ați-ascunselea în mansarda asta? m-a întrebă Isa.

– O să fie doar o cameră, dar cu patru colțuri!

– Bine, atunci eu o să iau cele patru colțuri, pentru că sunt 4+. Ioani poate să aibă cele două colțuri din bucătărie pentru că are doi ani și oricum îi place să mănușe fulgi și firimituri de pe jos.

– Și tata? a întrebă, spre surpriza mea, Ioanid.

Blond, cu ochi albaștri, o versiune inocentă a lui Alex. Pentru o clipă, a trebuit să întorc privirea.

– Copii, le-am spus, luându-l pe Ioani în brațe, când o să vină Alex, îi vom lăsa toată mansarda, bine?

– Cu toate cele patru colțuri, da, a zis Isa și și-a luat de pe covor zâna cea galbenă.

* * *

Până la urmă nu NeMoș Crăciun ne-a cumpărat casa, ci o bătrână cehoaică, văduvă, fostă balerină. De la început mi-a pus niște întrebări scurte, precise, în maniera țeapănă a unei guvernante, aplecându-se spre mine și atingându-mi mâna cu niște degete reci, osoase. Îmi țineam respirația încercând să nu inspir prea mult parfumul ei dulce și greu, de carte veche, în timp ce mă străduiam să-i descifrez pronunția. Era dificil, din cauza frazelor abrupte și a felului slav de a înmuia i-urile.

– Spune-mi, de ce vinzi această casă? m-a întrebat bătrâna văduvă, de îndată ce agența își terminase de